

Nederlandse pensioenen : Belgische fiscus bijt weer in het zand.

Het fiscaal regime in België van in het buitenland (lees: Nederland) opgebouwde pensioenen is al ettelijke jaren voorwerp van discussie tussen belastingplichtigen en de Belgische fiscus.

Zoals bekend, wordt de fiscale behandeling van in het buitenland opgebouwde pensioenen bepaald door het antwoord op de vraag of de opbouw in het individueel en definitief verworven voordeel van de begunstigde is geschied. Is dat het geval dan wordt naar Belgisch fiscaal recht aangenomen dat deze stortingen belastbare bezoldigingen waren, die op dat ogenblik belastbaar waren. Dit betekent bijgevolg dat, gelet op het fiscaal beginsel *non bis in idem*, de latere uitkeringen niet meer als uitgesteld beroepsinkomen kunnen worden belast.

Op grond van een misinterpretatie van een cassatie-arrest van 11 april 2002 ontwikkelde de fiscus het argument dat indien uit het pensioenreglement of de pensioenbrief zou blijken dat het pensioen pas betaalbaar is vanaf de pensioenleeftijd, er geen sprake kon zijn van individuele en definitief verworven rechten. In eerste instantie aanvaardde de rechtspraak dit argument. De kentering kwam er met het arrest van 24 oktober 2007 van het Hof van Beroep te Brussel dat oordeelde dat de administratie hiermee het debat ten onrechte verlegt naar de vraag of de begunstigde de uitkering kon opeisen op een tijdstip dat hij vrijelijk kon kiezen, hetgeen een té enge interpretatie van het begrip 'individueel en definitief verworven' uitmaakt. Het Hof van Cassatie bevestigde in een arrest van 12 november 2009 de zienswijze van het Hof van Beroep te Brussel. Het administratief standpunt werd dan ook definitief afgevoerd.

Recentelijk heeft de administratie een nieuw argument ontwikkeld teneinde de in Nederland opgebouwde pensioenen in België progressief te kunnen belasten. De fiscus meent immers het *non bis in idem* –beginsel te kunnen omzeilen op grond van artikel 34, §1, 2°, b WIB 1992 zoals het is ingevoerd door de Wet van 28 april 2003 op de aanvullende pensioenen (WAP). Dit artikel bepaalt dat de pensioenuitkeringen progressief belastbaar zijn ook al zijn deze gevormd door werkgeversbijdragen die in het definitief en individueel voordeel zijn gestort, aangezien deze vrijgesteld worden overeenkomstig artikel 38, §1, eerste lid, 18° WIB 1992.

Het Hof van Beroep te Antwerpen heeft dit argument terecht afgewezen. In een arrest van 15 maart 2011 stelt het Hof van Beroep dat artikel 34, §1, 2° WIB 1992, zoals het gewijzigd werd door de WAP, niet van toepassing kan zijn ten behoeve van de beoordeling van de belastbaarheid van een vóór 1 januari 2006 opgebouwd pensioen. Artikel 38, §1, eerste lid, 18° WIB 1992 is immers slechts van toepassing op premies en bijdragen betaald vanaf 1 januari 2006. Deze bepaling kan niet retroactief worden toegepast op de premies en bijdragen die voorheen werden betaald.

De administratie diende een voorziening in cassatie in tegen dit arrest. De fiscus voerde dit argument op grond van de WAP ook op in andere lopende geschillen. Bij arrest van 21 september 2012 heeft het Hof van Cassatie de cassatievoorziening echter afgewezen. Hoewel de afwijzing gebeurde op grond van cassatie-technische gronden, betekent dit toch een streep door de rekening van de administratie.

Chantal Hendrickx  
Vandendijk & Partners Advocaten